

7) První turnaj

Sir Michael budoucím rytířům nic neodpustil. Byl přísný a výcvik byl stále náročnější a náročnější. Aby posílili paže a obratnost, trénovali s těžkým tyčemi pěšky i na koni a večer je bolely všechny svaly v těle. Proto žáky ráno překvapilo, když jim učitel na nádvoří rozdal menší dřevěné štíty a pravil: „Na dnešní den jsem pozval malíře a heraldika z Vysokého loubí, aby vám pomohl namalovat erby na váš první velký turnaj. Předpokládám, že zvolíte rodové znaky, aby ti, kdo na turnaj zavítají, věděli, odkud pocházíte.“

„Pojedeme na turnaj? A kdy? A kam?“ Ozývaly se zvědavé otázky ze všech stran.

„Cílem naší cesty budou Ovčí obzory. Otec prince Pavla v hlavním městě Beneritu za dva týdny pořádá slavnostní turnaj otevřený všem rytířům.“

„Paráda! Bezva! Senzace!“

Učitel gestem přerušil nadšené komentáře. „Je mizivá pravděpodobnost, že by někdo z vás mohl porazit dospělé zkušené bojovníky, ale je na čase, abyste v utkání s nimi prokázali, co umíte. Doufám, že škole neuděláte ostudu, budete bojovat se ctí a ve všech ohledech se zachováte jako praví rytíři.“

„Co si namaluješ na erb?“ zajímal se Rostislav, který si do znaku vybral révu, pohár a sekeru.

„Nevím. Nejraději bych koně a meč,“ váhal Janek.

„Kdepak. Málo vypovídající,“ vrtěl hlavou heraldik. „Což takhle bránu zdejší školy plus meč?“

„Výborný nápad,“ zaradoval se Janek a schválil předběžný náčrtek.

Heraldik vymaloval štíty barvami a postupně je věšel na plot, aby uschly a všichni si je mohli prohlédnout.

Za dva týdny dorazila do Benerity většina žáků z rytířské školy.

„Žádný alkohol, žádná děvčata, žádné podezřelé potraviny!“ zdvihl varovně prst sir Michael. „Alkohol zpomaluje reakce, děvčata rozptylují v nevhodnou chvíli a mějte na paměti, že dostat průjem je v brnění velice nežádoucí. Chcete-li uspět, chovejte se zodpovědně!“

Jenomže mladíci si chtěli prohlédnout město, vidět toho co nejvíc a pobavit se. Zapomněli na dobré rady a druhý den se sir Michael velice mračil, když několik žáků musel z turnaje odhlásit. Všude panoval veliký zmatek. Nejvíc diváků se sešlo u dráhy, kde proti sobě vyjížděli dva rytíři a dřevcem se shazovali z koně. Sem byli přihlášení všichni studenti rytířské školy.

„Pojďte se připravit, za chvíli jste na řadě,“ kývl učitel na Janka a Rostislava. Odhlášení spolužáci jim pomohli do brnění. Jako prvního vysadili na koně Janka. Narazil si starou otlučenou přilbici a kdosi mu do ruky podal dřevec. „Jed’!“ uslyšel zařvání a vyrazil. Tvrdý školní trénink se vyplatil. Sice mu hrot protivníkovy zbraně vrazil do ramena a rozkolísal ho, přesto on zasáhl soka přímo do hrudi. Janek se na rozdíl od něj na koni udržel a tím zvítězil. Strhl přilbici z hlavy a pozdravil diváky, kteří mu mávali.

„Vítězí rytíř Žaboš z Bahňákova,“ pozdvihl herold erb, na němž byla vymalovaná žába se sekerou. S Jankem zacloumala veliká zlost. Vyměnili mu štít! Taková ostuda! A proč zrovna na turnaji?! Za tím určitě vězí Bonifác nebo Pavel. Dojel ke své skupině a nechal se sundat z koně. Úplně mu tím zkazili radost z prvního vítězství.

„Tak už se nemrač,“ vzal ho kolem ramen sir Michael. „Kvůli hloupé legraci si přece nepokazíš turnaj. Akorát se musíš rozhodnout. Buď“

pořadatelům soutěže vysvětlíš, co ti kamarádi provedli, nebo pod tímhle jménem dokončíš zdejší turnaj.“

Janek zaváhal. „Co byste mi poradil vy, sire Michaeli?“ zeptal se.

„Přistoupit na hru – zůstat Žabošem a bojovat co nejlépe. Diváci si tvé jméno určitě zapamatovali. Byli by zklamaní, kdybys ho změnil.“

„Budou se mi smát.“

„Budeš-li dost dobrý, smát se přestanou.“

„Ach jo,“ vzdychl Janek a málem prošvihl pohled na Rostislavovo parádní vítězství.

Štěstí Jankovi i Rostislavovi přálo až do chvíle, kdy se měl Janek utkat s mohutným černým rytířem. „Nákej Žaboš bude lízat bláto u kopyt mého koně,“ houkl bojovník opovržlivě, než si nasadil helmu, a postavil se proti rozzlobenému Jankovi.

Zpočátku dřevcem mířil na Jankovu levou stranu hrudi, ale když se mladý rytíř odklonil doprava, pohnul se i protivníkův dřevce a vzal Janka přímo na žaludek. Zasažený rytíř sletěl do bláta jak přezrálá švestka. Obecenstvo zklamaně zahučelo. „Žaboš, Žaboš,“ začal někdo skandovat a dav diváků se přidal. Janek se zvedl z bláta, sundal helmu a zamáváním poděkoval publiku za projev sympatie.

„Musím některé diváky zklamat,“ zahalekal herold, „ale tentokrát zvítězil Chrabromil z Černé hory.“

Janek sice prohrál, ale jeho kamarád Rostislav opět zabodoval a probojoval do finále. Učitel ho spokojeně poklepával po rameni a mnul si ruce. „I kdybys toho černého neporazil, jsi dobrej.“

Všichni napjatě očekávali, jak dopadne poslední souboj.

„Ten černej hulvát má pořád stejnou taktiku. Uхни na opačnou stranu, než se ti bude chtít,“ poradil Janek kamarádovi, když jeho koně vedl na startovní značku.

Ač se to zdálo nemožné, Rostislav se dokázal vyhnout soupeřovu dřevci, což soka naprosto vychýlilo z rovnováhy a stačilo jen malé postrčení, aby spadl z koně.

Herold se musel hodně namáhat, aby překřičel jásající dav. „Absolutním vítězem této disciplíny je Rostislav z Viničních strání a vyhrává nádhernou přilbici, kterou jako klenot zdobí pozlacená lví hlava.“

Diváci přelezli hrazení a obklopili mladé rytíře, aby jim pogratalovali. Jankovi někdo poklepal na rameno.

„Tati?“ překvapeně vykulil oči.

„Ani nevíš, synu, jak jsem na tebe pyšný. K vítězství ti zbýval jen malý krůček. A víš co mě nejvíc dojalo? Že se nestydíš za svůj původ. Žaboš z Bahňákova. Každý si toho jména všimne a vidí, že i prostý člověk může být skvělým rytířem. Potěšil jsi mě.“ Otec měl v očích slzy, když svého syna objal.

A už se toho jména nezbavím, pomyslel si Janek v duchu. Najednou nevěděl, jestli má Bonifáce a Pavla proklínat nebo jim poděkovat.

„Janku, Janku,“ spěchal k nim Rostislav se starším mužem ve skvostném obleku. Hned se ujal představování: „Tohle je můj nejlepší kamarád se svým otcem a tohle je můj děda.“ Potom podal Jankovi svoji sice starou, ale skvěle řemeslně zpracovanou helmu. „Děda souhlasí, abych tuhle přilbici, kterou kdysi získal jako odměnu za své služby králi, daroval tobě, svému nejlepšímu kamarádovi.“

„Děkuji,“ rozzářil se Janek, „kéž bych ti i já mohl dát nějaký pěkný dárek.“

„Já už ho přece dostal,“ usmál se Rostislav.

„A co?“

„Tvoji dobrou radu. Díky ní jsem vyhrál. To je dárek nad dárky.“

Nakonec škola rytířů slavila ještě jeden úspěch. Princ Pavel zvítězil v lukostřelbě. Sir Michael zářil spokojeností a slíbil svým studentům, že je bude dál prohánět, aby se svého triumfu jednou dočkali i ostatní.

© *Ilka Pacovská (2016)*